

Václav 29. 6. 2021

Pan **Václav Schödlbauer**, ročník 1945, se narodil na Javorné, v kovárně na Hamru č. p. 13. V domě bydlelo mimo jeho rodičů ještě několik lidí, kteří odešli v odsunu do Německa. Schödlbauerovi se pak přestěhovali o kousek dál na Buchar, do domu, kde se říkalo U Kalistů. Stojí za můstkem přes Pstružnou. Od tří let žije Václav v Čachrově v domě č. p. 38, který původně patřil dědečkovi z matčiny strany.

Dědeček se jmenoval František Ouda, proto se u nás říká „po domě“ U Oudů. Toho jediného si z prarodičů pamatuji. Babičku už ne a prarodiče z otcovy strany

taky ne. Děda Ouda byl ševcem a choval krávu, kozu, slepice a králíky. K stáru se o něj starala moje maminka. U nás v domě dožil.

Maminka byla dámská krejčová a tatínek pánský krejčí. Maminka ještě pomáhala u sedláků a tatínek, protože měl tady málo práce, se dělil o práci s kolegou ze Železné Rudy. Ten mu přivážel zakázky z Mírooděvu Klatovy.

Moje sestra se taky stala švadlenou. Šila v Šumavanu v Klatovech. Byla o dvanáct let starší než já. Potom pracovala v lese, sázela stromky, dělala prořezávky a všechno, co bylo potřeba. Žije v Nýřanech a často se navštěvujeme.

Dům Schödlbauerů v Čachrově

Václav jako svobodník

Já se vyučil zámečníkem ve Strážově. V tamním Kovodružstvu jsem pracoval celých 39 let. V začátcích jsem se jako nástrojář hodně naučil od jednoho starého dělníka. Není pro mě problém cokoli si od železa udělat. Taky jsem trochu zedničil. Švagr byl truhlářem a hodně nám ve volném čase pomáhal, když jsme potřebovali. To víte, bylo třeba každé ruky, když jsme domek opravovali. Po roce 1989 jsem ze Strážova přešel do Běšin a teď jsem v důchodu. Kolem baráku je

Houbařský úlovek z 11. 11. 2020

pořád práce dost: na zahrádce, dělat dříví na zimu, starat se o slepice a králíky. Teď je všechno na mně, manželka marodí se zády. Vždycky jsem rád v létě houbařil a chodil na dlouhé procházky po okolí. Mám to tady prošlapané křížem krážem.

S manželkou jsem se seznámil v Kovodružstvu ve Strážově. To už jsem měl syna z prvního manželství. Z druhého mám dvě dcery. Starší se jmenuje po manželce Libuše a žije v Německu. Teď, co je koronavir, tu od září nebyla. Ale jsme v kontaktu přes kameru v mobilu. Mladší Vendula bydlí ve Kdyni a od ní máme pětiletou vnučku Julinku. Ty sem jezdí často a máme z nich velkou radost.

Před koronavirem jsme s manželkou rádi jezdili na festivaly dechovek a navštěvovali se s Benešovými z Pozorky. Nejčastěji se teď vídám s Pepíkem Čubou, to je můj kamarád od dětství a ze školy. Do dětské party patřil ještě Franta Zahrádka, Vašek Hinz, Stáňa Gollová a Eva Kolářová. Nejlepší to bylo v létě o prázdninách, když přijeli luftáci, to tady bylo dětí! To jsme si užili nejvíc. Bylo volno a spoustu zábavy. Často jsme se scházeli v chatě nad lyžařským vlekem na Šterneku. Byla otevřená, měli jsme ji jako klubovnu.

Od Svazarmu sem chodili střílet. Pamatuju si, jak dobře byla postavená, mezi dřevěnými stěnami byly piliny jako izolace.

Školní foto: dívky zleva Milena Turečková, Jana Rejžková z Javorné, ?, Milada Kalistová z Kunkovic, Kolorosová z Běšin, Jarka (provdaná Potužáková, bydlí v Úlohu), Skrbková z Běšin, Waldmanová z Javorné, Maruš Hošková z Úloha, chlapci zleva František Zahrádka, Holý (+), Zdeněk z Běšin, Václav Hinz, Václav Schödlbauer, Václav Žezule, Václav Bejvl, Jonáš (+), nahoře třídní učitel Matějka z Javorné

Váš dům stojí v těsné blízkosti bývalého zámku. Jak vypadal v době vašeho dětství?

Byl už opuštěný, ale pořád pěkný. Pro děti ráj. Jako kluci jsme lítali po balkóně a stříleli z praku. Starší kluci se navlíkli do prostěradel a hábitů, chodili po zámeckých hradbách a strašili. Postupně ale chátral čím dál víc a kamení z něj se použilo na leccos. Něco se nasypalo za tvrz, tam se vyrovnával terén. Za nás tam bylo hřiště. Taky na stavbu silnic, třeba k elektrárně nebo do Bradného.

Po hradbách chodili kluci v hábitech

Co vám v životě přineslo nejvíc radosti?

Určitě narození dětí a vnoučat. Od syna Radka mám vnučku Moniku a vnuka Michala, ten se učí na automechanika. Monika se připravuje na přijímačky na vysokou. Radek se vyučil na učilišti Českých drah a pracoval na stroji, kterým se pokládají koleje. Byla to těžká práce, v hluku a za každého počasí. Pak nějaký čas jezdil do Německa a teď dělá v Biřkově. Z peněz, které si vydělal v Německu, opravil baráček ve Švihově. Máme spolu dobré vztahy. Dcera Libuška žije v Německu, jak už jsem říkal, a je zaměstnaná v kanceláři v továrně, kde se vyrábějí komponenty do aut. Nejmladší Vendulka, ta, co bydlí ve Kdyni, je v Rodenstocku v Klatovech v oddělení kontroly. Je oční technička.

Na co ještě rád vzpomínáte?

Na cesty do Německa. To bylo tak: Otec byl německé národnosti. Oba jeho rodiče byli Němci. Na začátku Javorné měli dům a pilu. V houštinách za

hospodou U silnice se ještě dají najít jeho základy. Nedožili se konce války, takže jsem je vůbec nepoznal. Stejně by byli odsouzeni k odsunu. Do Německa odešli tři tatínkovi bratři, sestra a sestřenice. Václav se směje: Postupem času se tatínkovi podařilo celé příbuzenstvo v Německu dát dohromady. Mohl tam vyjíždět každé tři roky a bral mě s sebou. V práci jsem si vyjednal dovolenou tak na týden až čtrnáct dní a vyrazili jsme. U jedněch příbuzných jsme se ubytovali a ty ostatní objížděli. Teď už žije jen jedna sestřenice. Ale naše dcery zůstávají v kontaktu s jejich potomky. Německo od Šumavy k Mnichovu až do Salzburku znám jako své boty!

No vida, tak krásný příběh na konec! Život naplněný nejen prací, starostí a péčí o rodinu a dům, ale také dobrodružstvím a cestovatelskými zážitky. Kdo by to do skromného Václava řekl!

V Čachrově 10. května 2021

zapsala Zdeňka Hranáčová